

TIDNING FÖR DÖVSTUMMA

≡SVERIGES FÖRSTA OCH ÄLDSTA DÖVSTUMTIDNING≡

FYRTIOFJÄRDE ÄRGÅNGEN

ANDRÉN & HOLMS BOKTRYCKERI, STOCKHOLM 1934

N:r 2

Prenumerationspris helt år:
2 kronor.
Postgirokonto 4784.

Utgivare och redaktör:
G. FONDELIUS
Tre Liljor 3, 2 tr., Stockholm Va.

Annonspis: pr petitråd 40
öre. Dödsannons 4 kr., för-
lovn., vigselannons etc. 2 kr.

1934

De dövstumma och motorfordonsförordningen.

Som bekant få de dövstumma, åtminstone i Sverige, icke köra motorcykel av tungvikt. Detta körförbud är utfärdat i enlighet med paragrafen i motorfordonsförordningen, som stadgar bland annat att körkort tilldelas endast fullsinnade personer.

Men nu har frågan om hörseln verkliga betydelse för motorfordonsförare aktualiserats av ett i tidningspressen anbefallt förslag om revidering av vår gällande trafiklagstiftning. Man har nämligen framhållit betydelsen av en mera allsidig utredning, en utredning, som verkligen kan bevisa i vilken utsträckning nedsatt eller försvagad hörselförmåga kan eller ansetts ha varit orsaken till de många och svåra trafikolyckor, vilka hemsökt vårt land på sistone. Det är medicinalstyrelsens vetenskapliga råd, professor Gunnar Holmgren, Stockholm, vilken förordar en dylik utredning.

Det har på en del håll gjorts gällande, att åtskilliga olyckshändelser i trafiken eller förseelser mot motorfordonsförordningen skulle tillskrivas på en hos vederbörande förare med åren tilltagande nedsättning av bland annat hörseln. I detta påstående intager professor Holmgren en helt annan ståndpunkt. Han fastslår, att någon utredning, vilken med fakta kan styrka huruvida bil- eller motorcykelolyckor förorsakats på grund av förarens dåliga hörsel, icke existerar. Han menar väl att det vore omöjligt med bestämdhet kunna konstatera dylika fall, utan att man på olyckskontot medtager även andra omständigheter för olyckan, såsom förarens bristande synsinne, dennes vårdslöshet i förening med otillåten hastighet, onykterhet vid ratten och så vidare. Allt skall, som sagt, utredas. Man skall gå till grunden med varje detalj. Därför påbjuder han den omnämnda utredningen. Han framhåller vidare, att han som sakkunnig är färdig att avgiva ett utlåtande i förslaget om ändring i trafikbestämmelserna, men anser dock en av regeringen tillsatt opartisk utredningskommitté vara nödvändig, innan han återkommer med yttrande i saken.

Den föreliggande utredningen kommer helt visst

att intressera de dövstumma. Givetvis vet man icke ännu, om en sådan utredning kommer till stånd. Dock är det icke så otroligt, att en med tiden växande opinion skall tillerkänna hörseln allt mindre betydelse och i stället tillmäta synsinnet så mycket mera skärpt fordran vid förande av motorfordon. I så fall hoppas vi, att det omsider skall lyckas Svenska dövstumförbundet påverka vederbörande att upphäva körförbudet för dövstumma, vidkommande motorcykel.

Under mitt mångåriga umgänge bland de dövstumma har jag lagt märke till att många av dem äro verkligt säkra motorcyklister. Dessa ha lärt sig att man bäst säkrar sin egen och andras trygghet i trafiklederna genom att i främsta rummet förlita sig på synsinnet. Det är en självklar sak, att en fullsinnad förare, även om han har en aldrig så finfin hörsel, i alla händelser måste ha ögonen öppna, medan han är ute och åker. Han måste vara nykter och vaken och respektera synsinnets alla fordringar genom att titta åt alla håll och riktningar, aldrig överskrida den tillåtna hastigheten. Och om han så gjorde, skulle det bli mycket mindre olycksfall och färre överträdelser mot motorfordonsförordningen.

Ännu i våra dagar ser man de dövstummas säregna förmåga att föra exempelvis motorcykel av lättvikt. De äro ständigt ute i vimlet bland fotgångare och fordon och ändå vet jag icke ett enda fall av olyckshändelse, som de gjort sig ansvariga för. Som envar kan minnas var det icke så ovanligt, att dövstumma före motorfordonsförordningens ikraftträdande använde även tyngre motorfordon. De irrade land och rike omkring utan att polismyndigheterna på minsta sätt kunnat bevisa någon allvarligare olycka i trafiken, i vilken någon enda dövstum varit inblandad.

Och beträffande själva trafikreglerna, kunde polisen icke heller beivra ett enda fall av lagöverträdelse. De dövstumma motorcyklisterna kände till punkt och pricka förordningen angående motorfordonsföring, det må vara vid iakttagande av nödiga hand- och arm-sig-naler, vid passerandet av gatukorsningar och järnvägsspår samt för övrigt när det gällde att noggrant hålla sig till den rätta sidan på gatan eller vägen, givande signaler i rätt tid och på rätt ställe. De voro

till och med så noga med förordningen, att de aldrig vågade överstiga körhastigheten.

Med stöd av dessa mina erfarenheter, anser jag för min del, att det finnes inga skäl att förvägra redan tränade dövstumma motorcyklister körkort. I utlandet äro de dövstumma redan kända som försiktiga och varsamma bilförare. Detta ger ett ytterligare bevis på deras kompetens att föra icke blott motorcykel, utan även vilket motorfordon som helst. Och då de dövstumma även i Sverige äro utrustade med ett särskilt väl uppövat synsinne, komma de helt säkert att begagna ett eventuellt körkort med större ansvar än många fullsinnade men slarviga bilförare och motorcyklister.

—d.